BIBLIOTECA CENTRALA „ASOCIAȚIUNII" SIBIU

Anul al 55-lea
14 Pagini

EXEMPLARUL | In România: 3 lei | In străinătate: 6 lei

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932

Nr. 200 Marți 26 Iulie 1938
14 Pagini P II

ABONAMENTE IN ȚARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar: „UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

ABONAMENTE IN ȚARĂ pe un an la UNIVERSUL COPIILOR ZIARUL CĂLĂTORIILOR, VESELIA, RADIO UNIV. și UNIV. LITERAR câte 220 lei ILUSTR. ROMÂNĂ și UNIV.-SPORT câte 500 lei

DIRECTOR ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

M. S. Regina Maria a fost dusă eri la locul de veci

Trista solemnitate dela palatul regal

Serviciul divin. — Asistența. — Formarea cortegiului funebru. La gara regală Mogoșoaia

Capitala țării și-a plecat eri cucernic fruntea pentru cea din urmă oară în fața făpturei eterice, în fața Celei care a fost cea mai iubită, cea mai desăvârșită dintre Regine.

Inchiși pentru totdeauna, ochii Ei nu au mai învăluit cu senina lor privire, poporul ce se prosterna înaintea Celei ce ia astăzi drumul veciniciei.

Ceace a rămas din pământeasca ființă a Reginei Maria a pornit spre locul liniștei eterne și la Curtea de Argeș, mânăstirea, unde odihnesc întemeetorii Dinastiei, a primit-o în mistica și impresionanta ei tăcere.

De Curtea de Argeș, de trecutul acestui orășel românesc de munte, se leagă istoria țării noastre dela Negru-Vodă și toți domnitorii cari au stăpânit aceste plaiuri din secolul al 14, până în vremurile României moderne.

Alexandru Basarab, Neagoe Vodă, Despina Doamna, cei cari au primit pe Regele Carol I, pe Regina Elisabeta și pe întregitorul României, Regele Ferdinand, O vor primi pe Aceea căreea românii îi vor păstra o nepieritoare amintire, pe M. S. Regina Maria, care vine să-și ia locul lângă cel care I-a fost tovarăș de viață.

Pe lespezile de piatră, cari amintesc numele întemeetorilor Regatului român, va figura de azi numele Reginei Maria, lângă cel al regalului Ei soț, Ferdinand, întruchipând, ca într'un simbol unic, pe realizatorii idealului nostru milenar: Unirea.

In cripta umbrită de munții Negoiului, ce-și înalță cu semeție vârfurile spre întinderea nesfârșită a Cerului, va odihni de-acum și Aceea care n'a cunoscut odihna când țara era la grea cumpănă.

Generații se vor perinda în preajma mormintelor sfinte; vor veni în pelerinaj și cei de azi și cei de mâine să îngenunche pe dalele reci ale criptei; anii vor săpa molcoma trecere a timpului...

Istoria neamului va fixa în pagini nepieritoare opera și jertfele marilor înaintași. Dar pe deasupra tuturor dovezilor temeinice, palpabile, scrise, va rămâne, transmis din tată în fiu, ca un legământ sacru, cultul față de Regina care simboliza bunătatea, blândețea, simțul artistic, majestatea și eroismul.

Pe mormântul ce s'a deschis eri lângă cel al Regelui Intregitor de neam vor înflori mereu, neîntrerupt, în veacuri, florile scumpe ale amintirii și ale gratitudinei românești, flori care vor șopti încet, ca un suspin, celor trecuți dincolo de viață:

— Odihniți-Vă în pace! Mai mult ca oricine ați binemeritat dela Patrie! Strădania și jertfele Voastre au dat roade și cultul trecutului e cea dintâi dovadă a dragostei nețărmurite ce V'o poartă un neam întreg.

Scoaterea sicriului din palat

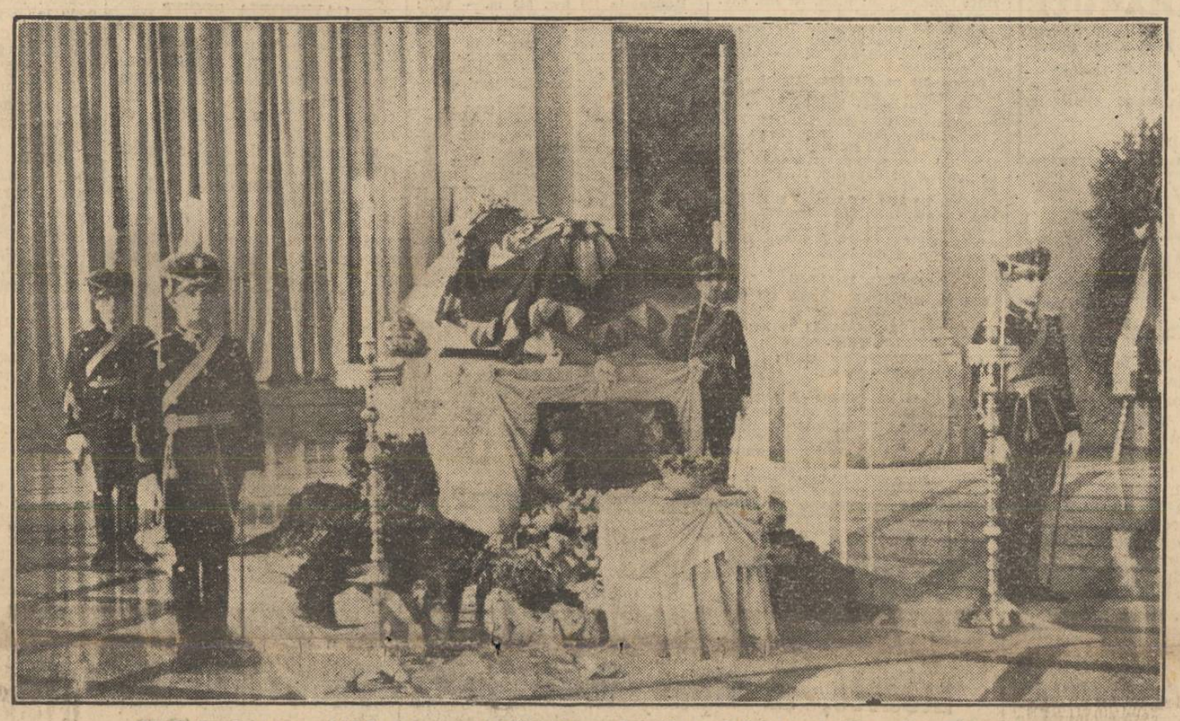

M. S. Regina pe catafalc în marea sală a Tronului din palatul regal din calea Victoriei

A avut marea noastră Regină cea mai impărătească înmormântare pe care mintea o poate închipui.

De o parte, strălucita și totuș atât de trista îndoliere a tot ce este neființă: palate, case, lampadare, urne funerare, socluri susținătoare de drapele cernite; pe marginile străzilor, șiruri nesfârșite de soldați impietriți, cu capetele plecate și umerii frânți în pioasă reculegere asupra armelor cu țevile întoarse către pământ; iar pe trotuare, pe garduri, pe ziduri și pe tot ceeace poate fi reazăm sau ridicătură, o mulțime atât de uriașă încât s'ar părea că întreaga suflare românească a venit să-și petreacă Regina pe drumul cel din urmă.

De cu noapte, cu mult înainte ca zorile să fi început a miji, bucureștenii și provincialii veniți în Capitală în ultimele zile, au prins a ocupa locurile cele mai bune, pe tot lungul străzilor cari urmează a fi străbătute de tristul convoi.

Zeci de mii, sute de mii de oameni, de toate vârstele și de toată mâna, așteaptă cu o răbdare pe care numai dragostea pentru Augusta dispărută o poate lămuri, sub un soare strălucitor și iferbinte, încă din primele ceasuri ale dimineții.

Au venit unii cu scări și cu scaune, cu bănci și cu lăzi goale, organizând, cumințl și răbdători, dureroasa așteptare.

Pe bulevardele, cari duc către piața Victoriei, este cu neputință să se mai circule. Cine a fost prins pe o fărâmă de loc, nu se mai poate mișca decât cu prețul unor sforțări și stăruințe de necrezut.

Cu toate acestea, nu se iscă niciun incident, nu se înregistrează niciun accident. Mulțimea e civilizată și prea pătrunsă de solemnitatea clipei ca să nu-și stăpânească nervii sau slăbiciunea.

Când în sfârșit, spre miezul dimineții, strălucitul convoi își face apariția, — în timp ce zeci de avioane răscolesc văzduhul, iar gurile de tun zvârlă bătăi de foc către porțile cerului, — poporul se frânge cu genunchii la pământ și grumazii plecați, salutând o ultimă dată pe Aceea pe care de atâtea ori a aclamat-O.

Plâng femeile cu suspine adânci, plâng copiii cu sughițuri repezi, plâng bărbații cu fălcile încleștate și umerii obrajilor tremurând de emoție.

Un transilvănean cu strae albe și cu plete moțești își cuvântă jalea clătinând amarnic din cap:

— De-amu s'o dus Impărăteasa noastră!

Și totuș, par'că nimănui nu-i vine a crede, că pe afetul de tun care trece scrâșnind pe nisip, în racla aceea de stejar învăluită de giulgiul regesc al tricolorului, doarme frumoasa, buna, înțeleapta noastră Mamă a tuturora, care ne-a dus către strălucirea celei mai desăvârșite glorii și împlinirea celui mai măreț vis.

Pe pământ s'a săvârșit o Regină. In cer s'a zămislit o Sfântă.

LA PALATUL REGAL

E ora 7 dimineața.

In piața palatului, cu ferestre, lampioane și pervazuri drapate în violet-cardinal, doliul Reginei iubite, roiesc uniformele militare și fracurile.

In față se și găsesc înșiruite detașamentele de onoare din regimentele 4 roșiori și Mihai Viteazul.

In balcoanele cu văluri de doliu violet se află persoanele privilegiate.

Agenții, în uniforme albe, și cordoanele de jandarmi mențin ordinea.

Soarele împrăștie din cerul senin raze pătrunzătoare.

Garda palatului a ieșit pe mica terasă, cu drapelul.

Ușile sunt toate roș-violet și'n pragul lor, curtea regală stă în întâmpinarea invitaților.

E încă devreme.

Când grupul gazetarilor, conduși de d. subsecretar de stat Titeanu, pătrunde în palat, sălile sunt goale.

Din primul hall urcăm scările spre sala tronului.

Balustradele, lămpile, perdelele sunt îmbrăcate în culoarea de doliu, violet.

In capul scărilor ni se ivește perspectiva sălii.

In fund, tronul e acoperit de o largă perdea violetă.

Vasta sală e sobră, calmă.

Nici o podoabă, nici o ornamentație.

Toate au dispărut sub culoarea, a-tot-stăpânitoare, care învălue și pereții, și ferestrele, și catafalcul din mijloc.

In colțurile dinspre Tron, două coroane: în dreapta, una mai mare de garoafe roșii, cu panglica „Gloriosasei Regina Maria, guvernul țării" și'n stânga, mai mică, o coroană cu panglica „Maria Alix — Frantz Iosepf".

In vasta sală, fără alt decor decât violetul, cele două coroane, ca și sicriul depe catafalcul din mijloc, ca și coroana regală de aur de la Alba Iulia depe scaunul din față, ca și cele câteva coroane și cei patru ofițeri cari, nemișcați, străjuesc plumbuitul cosciug care ascunde pe veșnicie pe Aceea care iubită Regină ne-a fost, par atât de singuratece, toate în parte.

Atât de neverosimile și atât de omenești!

E o distincție și o măreție încremenită în toată simplitatea ei care impune, care impresionează.

Pătrunzând în sală, trecând în jurul sicriului atât de mic pentru atâta distincție și atâta glorie câtă cuprinde între cele câteva scânduri, cucernicia coboară în tine ca o poruncă dumnezeiască, ca o rugăciune, ca un har.

N'ai când să-ți apleci genunchii, în mersul uniform, în grup, dar sufletul tot înegenunche, sufletul fiecăruia este o rugă și o închinare pentru Aceea care, nevăzută, doarme încă printre noi, înainte de a fi dusă la locul de totdeauna odihnă.

Uităm, în aceste clipe, de toată viața care sbucnește dincolo de aceste crepuri violete — și momentul e și mai înduioșător când vedem, într'un grup, perindându-se pe lângă catafalc personalul de serviciu al Casei regale, funcționari și valeți îndoliați, cu lacrimi grele pe obrajii lor triști.

E un ultim adio, fugar, în această clipă, un pios omagiu pentru Aceea care le-a fost bună și înțelegătoare Stăpână.

Au trecut bătrânii, uscându-și lacrimile pe furiș.

Vasta sală a rămas tăcută, solemnă, cu prețiosul tezaur pe catafalcul violet și cu cei patru tineri ofițeri, ca niște statue de piatră, din regimentul 4 roșiori al Majestății Sale, plecată dintre noi.

Curând sala se va umple cu toți aceia cari o vor conduce la locul de veci pe Marea Regină.

Dar acum, în aceste clipe premergătoare, e încă atâta liniște profundă ca începutul liniștei definitive ce va urma.

La picioarele catafalcului se înșiră câteva coroane prețioase.

Două sau trei, cu mici inscripții englezești, scrise mărunt cu cerneală, în cât nu avem nici timpul a le descifra.

Pe altele — toate flori roșii, trandafiri, garoafe — putem ceti panglicile: Carol și Nicolae; Elisabeta; „Copiii războiului, cercetașii României, flori Reginei ce le-a fost mamă!"; „Ileana și Anton"; „Ducele de Kent"; „Regele și Regina Angliei" *și alte două, trei cari ne scapă.*

Sosesc cei cari vor lua parte la trista ceremonie

Clipa de solemnă și impresionantă liniște nu durează mult.

Automobilele încep să sosească unul după altul.

Din ele, coboară, în haine de ceremonie, cu doliu, cei cari vor lua parte la trista ceremonie.

In sala tronului e aceeaș liniște, dar nu mai e singurătate.

După protocol, cei sosiți își iau locurile.

Pe partea dreaptă a sălii, se înșiră, în ordine, d-nii generali inspectori de armată; d. prim președinte al Curții de Casație; d. procuror general al Curții de Casație; d. prim președinte al Consiliului legislativ; d. prim președinte al Curții de Conturi; Inalt Prea Sfinții Lor mitropoliții și episcopii; d. președinte al Uniunii avocaților; d. decan al baroului de Ilfov; d. prim președinte al tribunalului Ilfov; d. prim procuror al tribunalului Ilfov și d. director al Fundațiilor regale.

In partea stângă, șefii de misiuni, cu doamnele; atașații militari, cu doamnele; foștii miniștri, d. președinte al Academiei Române; d. primar general al municipiului cu d-nii primari de sectoare; ofițerii generali; d. prim președinte al Curții de Apel; d. procuror general al Curții de Apel; d. președinte al consiliului de administrație c. f. r.; d. prefect al județului Ilfov și delegația cavalerilor „Mihai Viteazul".

In fața catafalcului, lângă marea perdea care acopere baldachinul Tronului și în margini, iau loc, în dreapta, d-nii consilieri regali și d-nii membri ai guvernului, iar în stânga, d-nii ambasadori extraordinari.

(Continuare în pag. 3-a)

In timpul serviciului religios